

ΕΚΕΙ

Ενας κόρακας αργόσχολος βρήκε μια μέρα ένα πεθαμένο λιοντάρι. Το έγδαρε με προσοχή, φόρεσε το τομάρι, και καμαρωτός καμαρωτός άρχισε να κάνει διάφορες μαγικές στο δάσος. Τα άλλα ζώα τρόμαζαν γιατί δεν είχαν ξαναδεί ιπτάμενο τον βασιλιά, και εν πάσει περιπτώσει είχαν υπόψη τους πως υπάρχουν όρια, ακόμα και για μια αυτού μεγαλειότητα. Ο κόρακας όμως δε καταλάβαινε απο τέτοια, και το διασκεδάζε για τα καλά.

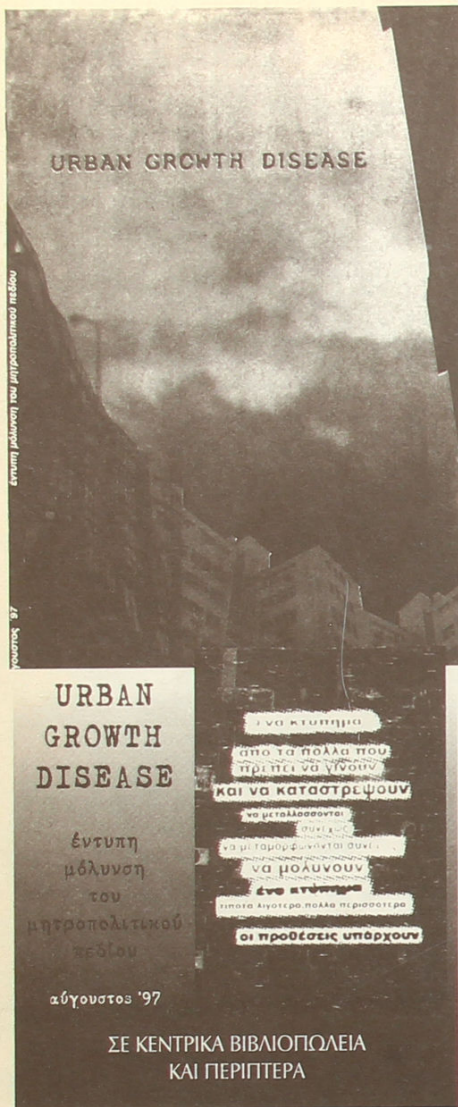
Το αστείο αυτό κράτησε αρκετές ώρες, κι' ύστερα που 'πιασε να νυχτώνει ο κόρακας αποφάσισε να γυρίσει στη φωλιά του. Κι όλος λιονταρίσιο ύφος έχωσε τη κεφάλα του στη τρύπα κάνοντας το τελευταίο σβού της ημέρας "χγχνουάουα!!! θα σας φάω όλους".

Η καλή του η κυρά εκείνη την ώρα ζέσταινε το φαγητό για το δείπνο, ξαφνιάστηκε, συγγίστηκε, τράβηξε ένα τριανταοχτάρι απο το ντουλάπι του νεροχύτη, και του 'ριξε κατευθείαν στο δοξαπατρι μία, δύο, τρείς....

Επιμύθιο: οι χαριτωμένες ή οι χοντροκομιμένες πλαστοπροσωπίες είναι ένα κόλπο των σφετεριστών κάθε είδους, για να τρομάζουν και να επιβάλλονται. Ωστόσο δεν είναι ποτέ δυνατό να κοροϊδεύει κανείς πολλούς, για πολύ καιρό. Ολο και κάποιοι θα βοηθούν να σιχτιρίσουν.

Εν τέλει είναι πάντα καλύτερο να δειπνείς χωρίς το κηφηναριό, τους κομψασμένους, ή τους επίδοξους βιαστές....

πάμε

Κάτι που η μόδα πιασάει στυλ ντυσίματος (και "αθωότητα") απο τη δεκαετία του '60, κάτι που το θηλυκό ξαναποθετήθηκε για τα καλά σαν "αντιζέιμνο" (κι' αυτό άσχετα απο τα στυλ), κάτι απο δω κάτι απο κει, το αποτέλεσμα είναι ότι το αρσενικό γυρνάει σα λιμασμένο στυλ. Έχει και για πάστη του η μόδα προτάσεις: αλλά τί; Η μπρόντσα και πλάτες χιματσής, ή και καλά άρροστο παρασημασμένο ύφος. Και τί έγινε; Το ένα που έχει γίνει είναι πως να μην το θηλυκό μοστράρεται σαν γαπούλα, αλλά είναι και στη φιλοκαθάδεια. Αυτός ο συνδυασμός του ορίζει τάτες του αρσενικού, του παίρνει τον αέρα, τον βγάει αψηχάνια. Και το βάζει σε θέση θεατή. Αλλά "φάτε μάτια ψάααα και κοιτά περιόδομο". Φυσικά αυτή η φιλοκαθάδεια δεν είναι απεύλη για τον κόσμο του αρσενικού επι της ουσίας. Γιατί λίγο να ξύσεις αυτή τη διασταύωση της και καλά γυναικείας χειραφέτησης με την παραδοσιακότητα του θηλυκού, απο κάτω και το ρομάντζο θα το βρείς να περιμένει σε στυλ ώλεζιν, και το καλό γάμο θα βρείς με τα όλα του. Αλλά το αρσενικό δε μπορεί να παίζει αυτά τα χαρτιά κατ' αρχήν γιατί κοπιάζει: έχει αποκτήσει ψυχολογία μπανιστηριτζή. Είτε χιματσόφρονει, είτε όχι. Και βοιοδένει στις παρέες του σχεδόν με

Κ Το μελόδραμα με την πριγκιποπούλα που έγινε κυριολεκτικά σταχτομπούτα σ' ένα τροχαίο, και η επική φάρσα της άσπρης κόρης - ολυμπιάδας που γυρνάει στη μαμά - ελλήδα, εκτός απο την χρονική τους σύμπτωση έχουν και μερικά άλλα ενδιαφέροντα κοινά σημεία.

Α - Περιστρέφονται (αναδεικνύοντάς τους) γύρω απο θεσμούς μαυρίλας πυκνής όσο το σκοτάδι: η μοναρχία στη μία περίπτωση, η σύναξη διάφορων φασιστο-βασίλικο -χου-ντικών καθαρμάτων περασμένης ηλικίας και διεθνούς κύρους στην άλλη.

Λ - Υποδεικνύουν την ύπαρξη αρχόντων που μεριμνούν για τους "φτωχούς": η καλή πριγκίπισσα ενδιαφερόταν γι' αυτούς, ενώ οι τίμιοι "αθάνατοι" αναγνωρίζουν το δίκαιο της πτωχής (πλήν τίμιας το ίδιο όσο κι αυτοί) μαμάς - ελλήδας.

Α - Ρυθμίζουν τις εκκρίσεις αδρεναλίνης αυτών των φτωχών μέσα απ' το σικέ πένθος (έστω και από απόσταση, οι έλληνες έχασαν την ευκαιρία να έχουν ένα δικό τους γλυκό βασίλικο πτωματάκι) και την σικέ γιορτή της ανάληψης του 2004.

Σ

Α Αν και κανένας ηγεμόνας δεν τις είχε προετοιμάσει μ' αυτό το σκοπό, η γκλαμουριά των παραστάσεων αυτών αποδεικνύεται ένα πολύ καλό τεστ μαζικής διανοητικής υποταγής. Τα δάκρυα για τη πριγκίπισσα είναι βέβαια τσάμπα, και μια χαρά ταιριάζουν στην μοιρολατρία των δούλων. Αλλά τα πανηγύρια για την ολυμπιάδα θα πληρωθούν, και μάλιστα ακριβά. Οι ρωμαϊκοί θρίαμβοι του "κακού" (στην περίπτωση του διάσημου τροχαίου) και του "καλού" (στην περίπτωση των αναθέσεων της αθλητικής βιομηχανίας) δείχνουν πως η αυτοκρατορία των ανάπηνων κρατάει καθαί.

Α Με την εξής αδιευκρίνιστη λεπτομέρεια: ποιοί είναι που (νομίζουν πως) βρίσκονται στις κερκίδες, και πόσοι απ' αυτούς είναι που (στη πραγματικότητα) χαιρετούν τους καίσαρες απο την αρένα;

για καφέ;

το πουλί στο χέρι, μεσ' τις σκέψεις εννοείται, αλλά αυτό είναι κατα βάθος μια κατάσταση ανατηρίας, όμοια ακριβώς με το να στέζεσαι μπροστά σε βιτρίνα: όλα σου "προσφέρονται" αλλά δεν μπορείς να τ' αγγίξεις.

Το ότι με αυτό το τρόπο το αρσενικό αποπνέει κοιλοπόρα επίδοξον βιαστή είναι φως φανάρι. Ξεχάστε για λίγο το φύλο σας και κάντε μια βόλτα στους δρόμους της πόλης, ακόμα και τους πιο κεντρικούς, ένα οποιοδήποτε βραδάκι. Τα βλέμματα του αρσενικού, τα λιγούρια βλέμματα στερεομένων σωματιών, διασπάρωνονται πάνω σε μηρούς, κοιλίες, κόλπους και στήθη του θηλυκού με τη κομπόζα black & decker. Οι φορές που αυτή η επιθετικότητα δεν μένει στα μάτια (ή στα λόγια) αλλά προχωράει και στα έργα δεν είναι λίγες, πιά.

Αλλά δεν πρέπει να μένει κανένας στην επιφάνεια αυτής της υπόγειας βίας. Το αρσενικό δεν κατατρέχεται απο την "γλαμουριά" της σεξουαλικής στήρησης του επαρχιώτη. Αλλά απο την φαντασμαγορία του θηλυκού, του θηλυκού αντιζέιμνο που είναι απόλυτα έργο του δικού του πολιτισμού, μια φαντασμαγορία κατανάλωσης σωματιών (συμπιερωμένων και του δικού του). Κατατρέχεται δηλαδή απο έναν πληθωρισμό

σεξουαλικών υπονοούμενων που, σαν καταγλισμός ενδεχόμενης και ταυτόχρονα απαγορευμένης κάβλας, καλλιεργούν μια ειδική βία: ένα είδος κοινωνικού (και συνήθως, αλλά όχι πάντα, soft) σαδομαζωχισμού. Η πιο χαρακτηριστική έκφραση αυτής της κατάστασης είναι φανερή στους δρόμους. Ζευγάρι: εκείνη "δειχνει ότι μπορεί" απο το σώμα της- εκείνος κάτι μεταξυ θριαμβευτή και μισοτελειωμένου μαρathonοδρόμου, κάτι μεταξύ ιδιοκτήτη-γρόμμου και σεκιουριτά, χορδώνεται αλλά "κρύβει ότι μπορεί" απο τη ψυχολογία του. Γιατί πρέπει να επιδεικνύει βέβαια το "μωρό", αλλά έτσι κινδυνεύει συνέχεια να "του το φάνε"....

Η τελική λύση αυτού του υπόγειου δράματος υπάρχει: Φυσικά υπάρχει! Λέγεται φράγκα. Φυσικά και για το αρσενικό τα φράγκα είναι

33 ΟΥ

πλανητικό χωριό
δεν είναι μόνο η ωραία ψιλκατζού,
το ξυσταρχίδιασμα στο κυβερνοκαφενείο,
και το style νυφοπάζαρο
πλανητικό χωριό
είναι και οι πλανητόμπατσοι,
οι globalτσιφλικάδες,
και οι οικουμενικές "λευκές φρουρές"

λεπτομέρεια
απ' το μέλλ

κι' όπως συμβαίνει σε όλα τα χωριά τα καλύτερα στήριγματα για τον χωροφύλακα, τον παπά, και το αφεντικό της περιοχής είναι η ξεφτίλα του επαρχιωτισμού, η επαρμένη άγνοια, και οι μεταφυσικές δοξασίες

Το NATO "μεγαλώνει" - είναι όμως μόνο οι μελλοντικοί κίνδυνοι "εσωτερικών εχθρών" που το κρατάνε ακόμα σε ζωή. Δεν παραείναι φανερό η αμερικάνικη διάσταση σ' αυτή τη "συμμαχία".

Εδώ κι' εκεί μπορεί κανείς να διαβάσει μουμουρητά για μια αντιπαράθεση πλανητική μεταξύ αφεντικών, στην οποία το μέγαλωμα του NATO είναι όπλο κυρίως της μιας πλευράς.

Μερικοί υποστηρίζουν πως η προσάρτηση της Πολωνίας, της Τσεχίας και της Ουγγαρίας απο το NATO έχει την έννοια πως τα κράτη αυτά "κατακτήθηκαν" απο την στρατιωτικοπολιτική αγκυλιά της Ρωσίας. Αυτή είναι μάλλον μωπωική αντίληψη: η κεντρική και η ανατολική ευρώπη είναι απο το '90 και μετά η προνομαχική "ζώνη επηρέας" της Γερμανίας. Η υπαγωγή αυτών των περιοχών στο NATO σημαίνει την ανάπτυξη της στρατιωτικοπολιτικής διπλωματίας, ενάντια - όπου χρειάζεται - στην πολιτικοοικονομική διπλωματία του 4ου ράιχ. Απο τους "συμμάχους" της NATOικής ομπρέλας εκείνοι που έχουν το επάνω χέρι στην στρατιωτικοπολιτική δράση είναι φυσικά οι αμερικάνοι. Για τους οποίους ο βραχμάς, ακόμα και τα 45 χρόνια του διπολισμού, πολύ δε περισσότερο τώρα, λέγεται "γερμανική Ευρώπη".

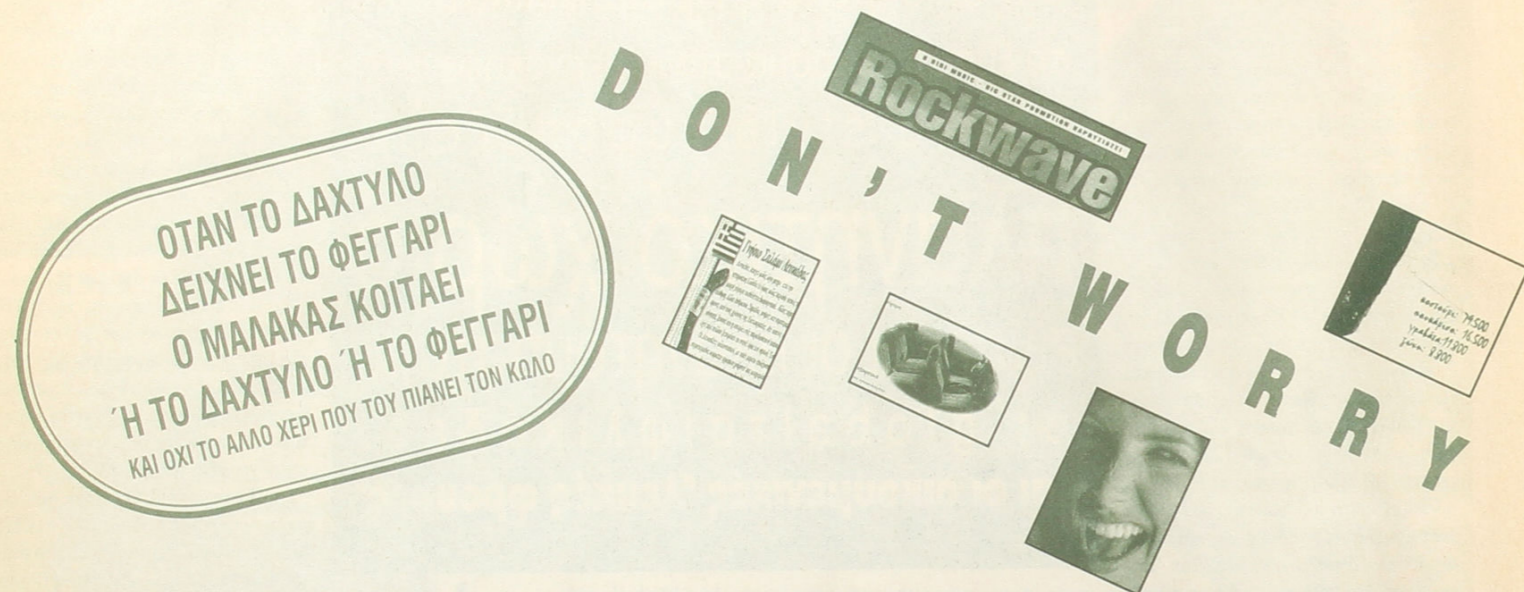
Στη Πολωνία, στη Τσεχία και στην Ουγγαρία εγκαθίσταται λοιπόν μέσω NATO ένα δεύτερο νταβατζιλίκι, επιπλέον εκείνου που φαίνεται λόγω γεωγραφίας αναπόφευκτο, και λέγεται γερμανική Ε.Ε. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των νικητών του 3ου παγκοσμίου πολέμου για τη μοιρασιά των λαφύρων γίνεται προς το παρόν συγκαλυμμένα, μέσα στο "στρατόπεδο της ατλαντικής συμμαχίας". Αλλά όλες οι αντιεγγλήσεις τόσο για την "διεύρυνση" του NATO, όσο και για την καινούργια του διάθροση (κατανομή στρατηγικών, αρμοδιοτήτων κλπ) έχουν δύο βασικές γραμμές: μια αμερικάνικη, και μια "ευρωπαϊκή". Κιαν η πρώτη είναι ευθεία και σαφής η δεύτερη είναι τεθλασμένη, ασυνεχής, ζογληρική: απο την απόπειρα για μια καθαρά ευρωπαϊκή στρατιωτική συμμαχία(Δ.Ε.Ε.) μέχρι τα "μέσα - έξω" απο το NATO της Γαλλίας... Το βασικό αυτού της αμερικάνικης γραμμής είναι πως όσο φοβούνται τα U.S. αφεντικά τη γερμανική ευρώπη, άλλο τόσο την φοβούνται τα αγγλικά και τα γαλλικά. Που σαν ξεπεσμένες αυτοκρατορίες αναγκάζονται, στη προσπάθειά τους να βρουν κοντά στη κορυφή της πυραμίδας, να ανοίγουν δρόμο ποτέ στους μεν (αμερικάνους) και τότε στους δε (γερμανούς).

Παρόλα αυτά η εξάπλωση της αμερικάνικης στρατιωτικοπολιτικής διπλωματίας στην ευρώπη δεν πρέπει να θεωρηθεί ένα απλό "αντίβαρο". Υπάρχει ένας σαφής υπαινιγμός "στρατιωτικών λύσεων", όχι μόνο για τις "κοινωνικές εξεγέρσεις", αλλά και για τις "εντάσεις" μεταξύ των μετλοκ της κυριαρχίας στον πλανήτη.

Οι εξελίξεις, που θα είναι αμαρτηρές αν δεν τους εμπόδιζουμε, βρίσκονται πάνω στο τραπέζι τους.

Ο ΧΕΛΜΟΥΤ ΚΟΛ ΦΟΒΑΤΑΙ.....

πως αν δε πετύχει η οικονομική ένωση της ευρώπης θα γίνει πόλεμος. Τώρα βέβαια θα μπορούσαμε να σκεφτούμε πως αυτός ο "φόβος" είναι μια προβοκατόρικη απειλή στους υπηκόους του που "ευρωσκεπτικίζουν". Αλλά δεν το λέει ανοιχτά αυτό ο καγκελάριος του 4ου ράιχ. Γιατί αν το πει θα βγούνε απορίες περί του τί συμβαίνει τελικά πίσω απο τα χαμόγελα, τις συμφωνίες και τα προγράμματα σύγκλισης. Εκείνο που λογικά στέκει είναι πως αν η ευρώπη ολοκληρωθεί γύρω απο τη κεντρική γερμανική τράπεζα ο πόλεμος θα "περιοριστεί" εκεί που γίνεται τώρα, δηλαδή στα σύνορά της (κάτι βαλκάνια ας πούμε). Το ζήτημα της μοιρασιάς δηλαδή θα παίζεται απο τη μεριά των ευρωπαίων μέσα απο ένα μεγάλο, καλά οργανωμένο μπλόκ. Αντίθετα, αν η οικονομική ένωση αποτύχει, θα μείνει κάθε ευρωκράτος χαλαρά μόνο του, με άμεσο κίνδυνο ο καυγάς μεταξύ τους να μεταφερθεί κατευθείαν μέσα στον ευρωπαϊκό μητροπολιτικό χώρο.

.....Ο ΤΖΩΡΤΖ ΣΟΡΟΣ ΑΝΗΣΥΧΕΙ.....

πως ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τον κόσμο είναι σήμεραο ελεύθερος καπιταλισμός!! Θα μπορούσε να ετοιμάζεται για βουλευτής της κεντροαριστεράς, αλλά αυτά τα λέει σε όμοιους τ'ου. Σε χρηματιστές δηλαδή, παγκόσμιες δράσης. Λέει λοιπόν πως η γενικευμένη μετατροπή όλων των αξιών σε χρήμα μπορεί να προσφέρει εντυπωσιακό πλούτο σε λίγους, αλλά το σύστημα έχει την μικρότερη σταθερότητα απο εκείνη που είχε πριν εκατό χρόνια. Τότε που όλοι δόξαζαν το laissez faire - μέχρι την απότομη κατάρρευσή του, και τους παγκόσμιους πολέμους. Ο Σόρος θεωρεί ακόμα πιο πιθανή τη κατάρρευση της διεθνούς οικονομίας σήμερα - και προσοχή: πρόκειται για έναν άνθρωπο που έχει πλουτίσει μεσα απο τοπικές καταρρεύσεις. Αυτό που τον κάνει να ανησυχεί είναι το ίδιο που του επιτρέπει να πλουτίζει: κάθε 24 ώρες αλλάζουν χέρια 1,2 τρισεκατομμύρια δολάρια, σε όλο το κόσμο, μέσω των χρηματιστηρίων. Είναι χρήμα που εντελώς έμμεσα αφορά "πράγματα", και στη πραγματικότητα αντιστοιχεί σε προσδοκίες, σχέδια, εκτιμήσεις, πληροφορίες, φήμες, λάθη, λογιστικές πράξεις, ψέμματα, κατασκοπίες: ότι "παίζει" στα χρηματιστήρια. Το 90% του παγκόσμιου χρηματός δηλαδή δεν "αντιστοιχεί" πουθενά. Όταν ο Σόρος ανησυχεί για πιθανή κατάρρευση αυτού του συστήματος δε φοβάται τις κοινωνικές εκρήξεις, αλλά την ίδια της αστάθεια που έχει ο "αέρας" του καπιταλισμού.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ ΕΧΕΙ ΜΠΕΙ ΣΤΑ ΕΠΙΤΕΛΕΙΑ

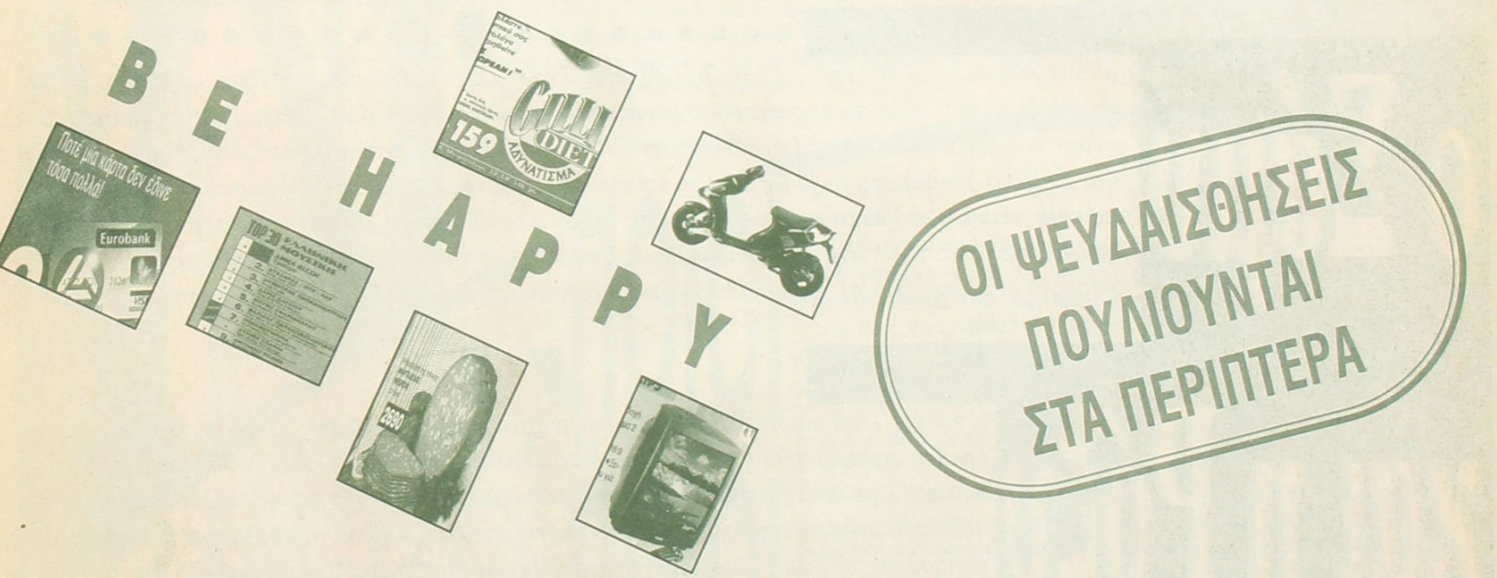
όχι επειδή προτείνει σίγουρες λύσεις, αλλά επειδή πιάνει τέτοια "προβλήματα" και φτιάχνει ορισμένα μοντέλα για να τα παρακολουθεί κανείς. Μια θεωρία που ξεκίνησε απο την παραδοχή πως τα μετεωρολογικά φαινόμενα είναι ουσιαστικά απρόβλεπτα, για να συνεχίσει με την παρατήρηση πως εντελώς ασήμαντες παράμετροι μπορούν να οδηγήσουν οποιοδήποτε "γραμμικό" σύστημα σε κατάρρευση, έχει επιστρατευτεί για την παρακολούθηση πολλών "συστημάτων" στον πλανήτη. Το δυσάρεστο για τα επιτελεία είναι πως όσο και αν μπορούν να φτιάξουν ένα μοντέλο δοκιμών για την χρηματι(στι)κή κυκλοφορία π.χ., η μόνη σιγουριά που αποκτάνε απο τη θεωρία του χάους είναι ότι πάντα θα υπάρχει κάτι που δεν μπορούν να το προβλέψουν, και που θα καταλάβουν τη σημασία του μετά την καταστροφή που θα προκαλέσει. Το ευχάριστο για αυτούς είναι πως επιβεβαιώνεται ξανά θεωρητικά ότι οι "διορθώσεις" θα είναι αναγκαστικά βίαιες. Με δυό λόγια: όπου σπανίζει η πρόβλεψη περρισεύει η καταστολή.

Ο ΜΠΙΛ ΚΛΙΝΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟΛΟΓΕΙ.....

πως η αμερικανική οικονομία είναι σε τέτοια φόρμα ώστε θα έπρεπε να την αντιγράψουν οι πάντες. Το πρότεινε όλο χαρά στους υπόλοιπους 6 της τελευταίας G7. Το ότι η υγεία του made in USA καπιταλισμού βασίζεται στην αυξανόμενη αθλιότητα εκατομμυρίων υπηκόων του είναι φυσικά λεπτομέρεια μιας και την επιτήρησή τους την καταφέρνει μια χαρά μέχρι στιγμής ο συνδυασμός ναρκο-αστυνομο-στρατού. Το ότι η αμερικανική οικονομία κινδυνεύει απο "υπερθέρμανση" είναι μια άλλη λεπτομέρεια. Ενα απο τα σπυράκια όμως του Κλίντον είναι η αυξανόμενη επιτυχία του made in Japan καπιταλισμού μέσα στις δικές του αγορές, ένα σπυράκι που λέγεται "ραγδαία αυξανόμενο εμπορικό πλεόνασμα" για τους κίτρινους. Τραβάει ο πλανητάρχης το αυτί του ιάπωνα G7 και τον απειλεί πως αν δεν ρεφάρουν οι αμερικανικές εταιρείες οι ΗΠΑ θα κηρύξουν εμπορικό πόλεμο στην Ιαπωνία. Και τί κάνει ο κιτρινούλης αξιωματούχος; Γυρνάει στο χωριό του και δηλώνει: "ας μη μας κολλάνε πολύ οι αμερικάνοι γιατί θα αναγκαστούμε να πουλήσουμε τα χρεώγραφα τους που αγοράζουμε για να τους στηρίξουμε". Και πριν προλάβει να βάλει τελεία έχει γίνει κραχ στην αμερικανική χρηματιστηριακή αγορά χρεωγράφων, στην άλλη άκρη του κόσμου. Και αφρίζει ο πλανητάρχης, σκεπτόμενος οπωσδήποτε: αυτούς πρέπει να τους γαμήσουμε.

Η ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

όχι επειδή οι βούλγαροι, οι ρουμάνοι, οι αλβανοί ή οι ρώσοι ζήλεψαν την λατινοαμερικανική "τύχη" αλλά επειδή αυτό τους "κλήρωσε". Οπωσδήποτε υπάρχει η εξίσου "λατινική" ασία, όσο για την αφρική..... Η έρρημος που απλώνεται στο χρωκοπημένο "ανατολικό μπλοκ" σερβίρεται σαν η δίκαιη τιμωρία που τους αξίζει, μετά την απόψυξη που τους χάρισε η δημοκρατία. Η αλήθεια είναι βέβαια απο την άλλη μεριά: η λατινική ευρώπη φτιάχνεται γιατί αυτό συμφέρει τα αφεντικά της. Μπορεί οι G4 να ανησυχούν μιάς και το δικό τους φρούριο είναι πολύ περισσότερο εκτεθειμένο στη πολιορκία του ευρωπαϊκού "τρίτου κόσμου" απο ότι αντίστοιχα το αμερικανικό, και μπορεί να ανησυχούν επίσης επειδή κάτι υπολείματα "ανθρωπισμού" μπορούν να βρυσκοακιάσουν πολύ ευκολότερα στη γηραιά ήπειρο απ' ότι αλλού. Αλλά δε πρέπει να χάσουν τις ευκαιρίες της λεηλασίας πουθενά στον πλανήτη. Ή τώρα, ή ποτέ σκέφτονται. Και ορμάνε.

ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΗΚΟΟΙ; ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΥΠΗΚΟΟΙ;

είναι εντυπωσιακή η εποχή, γιατί ο συνδυασμός βλακειάς, δειλίας και θανατηφόρας έπαρσης δεν συναντιέται διαρκώς στις "αναπτυγμένες" κοινωνίες. Κρέας για κουπόνια - κρέας για κανόνια: αυτή είναι η συνθήκη που έχει ενοποιήσει πραγματικά τους πελάτες της προόδου στη γερασμένη ήπειρο. Το να εξηγήσει κανείς σ' αυτά τα κρέατα πόσο πρόστυχος είναι όχι μόνο οι επιτυχίες που έχουν αλλά κι εκείνες στις οποίες ελπίζουν είναι μάλλον μελαγχολική δουλειά. Η μικρόψυχη σιγουριά ότι το μέλλον, έστω και με δυσκολίες, "σου ανήκει", δεν είναι στο τέλος αυτού του αιώνα, παρά ένας πονηρός λογαριασμός ότι θα βρεθούν αρκετοί για να τους το κλέβει. Παραδοσιακά ο μακάριος ύπνος των εξασφαλισμένων ταραζεται όταν ο θάνατος που κέρνανε τους απέξω στρογγυλοκαθήσει και στο δικό τους τραπέζι. Η ζωή των εκατομμυρίων μεταναστών μέσα στο ευρωπαϊκό φρούριο, είτε είναι ενοποιημένο είτε κερματισμένο σε εθνικά φέουδα, θα ήταν αρκετή για να τους "θυμίσει" ότι η επιτυχία του να είσαι ένας Ρωμαίος πολίτης δεν διαρκεί αιώνα. Τα δουλεμπορικά δένουν καθημερινά στις προβλήτες και οι λεγεώνες αναχωρούν κάθε κυριακή για τις αποικίες. Οι ανθρωποφάγες δηλώσεις κρέμονται στην αγορά μέρα νύχτα, και η μόδα που ενώνει όλες τις μόδες είναι ο θάνατος. Χρειάζεται "ανάλυση" για το ποιά θα είναι η συνέχεια και ποιά το τέλος αυτού του έργου;

Εθνικού Οικιστικού Οργανισμού ή στα περίφημα "hot beds" δωμάτια στα οποία κοιμόντουσαν οι μαύρες οικογένειες με βράδιες κάθε οκτώ ώρες, σήμερα η πρόοδος και η ανάπτυξη τους έχουν φυλαγμένη μια θέση κάτω από κάποια γέφυρα.

Πολύ πριν η βιομηχανία της δισκογραφίας αποκαταστεί να ασχοληθεί σοβαρά μαζί τους ανακαλύπτοντας ή οργανώνοντας νέες αγορές, οι περισσότεροι μαύροι έπαιζαν και παίζουν μουσική για πάρτη τους. Και για εκείνους που ζουν την ίδια ζωή. Το ότι η μουσική τους βγάδι το καμώ και την επικινδυνότητα αυτής ακριβώς της ζωής, γινόμνη (τουλάχιστον στις εμπορικές της εκφάνσεις) ένα είδος μανιφέστου με πολύ μεγαλύτερη απήχηση, μπορεί να φαίνεται εκπληκτικό στ' αυτή του οποιοδήποτε λευκού ακροατηρίου - αλλά για τους ίδιους η μουσική και ο ρυθμός είναι ένα είδος ανόσιας. Κάποιοι, στη συνέχεια, βρίσκονται να παίζουν μουσική για ένα ερασιμαίο. Πράγματι κάποια στοιχειώδως αμοιβώμενη μουσική (που πολύ απέχει απ' ότι θα ονομάζαμε εμπόρευμα) είναι ένας από τους ελάχιστους τρόπους να βρεθούν με κάποια (αβέβαια) "καθαρά" λεφτά στη τσέπη. Το στάρ σύστημα έρχεται μετά, και φυσικά για ελάχιστους.

Η γεωγραφία της μουσικής κίνησης εξηγεί το γιατί το μπλουζ αλλά και το ραπ στη συνέχεια ανθίζουν περισσότερο σε όλα εκείνα τα μέρη που υπάρχει μεγαλύτερη ανεργία. Η μαζική μετανάστευση των μαύρων στις μητροπόλεις, τόσο πριν όσο και μετά το κραχ του '30 έως

και σήμερα, για την ανάζηση δουλειές, ήταν εξάλλου η αναγκαστική κίνηση του μαύρου αρσενικού πληθυσμού. Κι εκεί η μουσική ανάσα είναι περισσότερο απαραίτητη. Αυτός είναι και ο λόγος που τόσο το μπλουζ όσο και το ραπ εκπροσωπούνται ως επί το πλείστον από τους αρσενικούς. Αυτός είναι κι ένας λόγος για το σεξισμό που διαφαίνεται μέσα από τους στίχους. Δεν είναι όμως ο μοναδικός, κι εδώ θα πρέπει να δώσουμε μερικές εξηγήσεις.

Πολλές φορές οι σε μεγάλο βαθμό σεξιστικοί στίχοι δεν ήταν τίποτα παραπάνω από την αντανάκλαση της ανασφάλειας των αρσενικών για την αβέβαιη οικονομικά και όχι μόνο θέση τους μέσα στο ίδιο τους το σπίτι, αφού αυτές που στήριζαν την οικονομία του σπιτιού ήταν οι γυναίκες. Στην μαύρη κοινότητα το 70% αυτού που θα μπορούσε να θεωρηθεί οικογένεια είναι μια γυναίκα - μάνα και τα παιδιά της. Με αυτά τα δεδομένα εκείνου που εμείς θεωρούμε (αρσενικό) σεξισμό πρέπει να κατανοηθεί (όχι όμως και να δικαιολογηθεί) σαν η θορυβώδης έκφραση της αμήχανης στάσης των μαύρων αρσενικών (και σε τελευταία ανάλυση και των μαύρων μουσικών) απέναντι στις γυναίκες των κοινοτήτων τους. Που είναι από την μια μεριά ισχυρά χειραφετημένες -εκ των πραγμάτων- και από την άλλη οι υποτιθέμενα "αδύναμες" ερωτικοί συνεταιίροι. Με δυο λόγια η αμήχανη στάση των αρσενικών απέναντι σε γυναίκες που "δεν μασάνε".

Και βέβαια θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας

το γεγονός ότι στο παρελθόν όσοι θέλησαν να μιλήσουν μέσα από τη μουσική τους πιο σοβαρά για τα προβλήματα της μαύρης κοινότητας, είχαν να αντιμετωπίσουν τη λογοκρισία των δισκογραφικών εταιρειών των λευκών ιδιοκτητών. Υπήρξαν μπλουζ που μίλησαν "για τα υψηλά ενοίκια και τους χαμηλούς μισθούς, για τους αλκοοδεμένους αδερφούς και τα σωφρονοτήρια, για την πορνεία και τα τυχερά παιχνίδια" αλλά ελάχιστα τραγούδια από αυτά που διασώθηκαν θα μπορούσαν να θεωρηθούν τραγούδια διαμαρτυρίας. Ο μόνος τρόπος για να υψώσει η μαύρη κοινότητα το ανάστημά της ήταν η σεξουαλική θεματολογία, όπου θεωρούσε ότι μπορεί να υπερχειλί των λευκών. Αυτός είναι και ο λόγος που ακόμη και στις γυναίκες μουσικούς του μπλουζ ή του ραπ, βλέπουμε σε ζητήματα ερωτικής ηθικής από την ίδια τη μαύρη κοινότητα. Οι συνθήκες της καθημερινής ζωής κάνουν πολυτέλεια κάτι τέτοιο. Οχι μόνο εκεί αλλά παντού όπου η με οποιοδήποτε τρόπο επιβίωση είναι το πρόγραμμα των επιλογών και των συμπεριφορών.

Εξάλλου πριν από μια τέτοιου είδους κριτική προηγείται πάντα μια γενικότερη διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης. Θα ήταν πολύ σχηματικό το να χροθεθεί ένα -οποιοδήποτε- μουσικό ρεύμα με την υποχρέωση να αναλάβει την ευθύνη αυτής της ριζοσπαστικοποίησης. Το ότι η ραπ, για παράδειγμα, ακούγεται στ' αυτή μας σαν ένας μουσικός μωδός ρα-λιτοβολισμός καταγγέλλει, δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το ότι η ανάσα των μαύρων κοινοτήτων καίει. Καίει όπως καίει πάντα η ανάσα των κολασμένων.

Αλλά όσο πραγματική και αληθινή κιαν είναι αυτή η κατάσταση, σίγουρα δεν είναι η ιδανική για μια κοινότητα που οντας καταπιεσμένη θα είχε πολλούς λόγους να επιθυμεί την ανατροπή αυτής της κοινωνίας. Θα ήταν βέβαια από απίθανο έως τραφημένο να περιμένει κάποιος κριτική σε ζητήματα ερωτικής ηθικής από την ίδια τη μαύρη κοινότητα. Οι συνθήκες της καθημερινής ζωής κάνουν πολυτέλεια κάτι τέτοιο. Οχι μόνο εκεί αλλά παντού όπου η με οποιοδήποτε τρόπο επιβίωση είναι το πρόγραμμα των επιλογών και των συμπεριφορών.

Εξάλλου πριν από μια τέτοιου είδους κριτική προηγείται πάντα μια γενικότερη διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης. Θα ήταν πολύ σχηματικό το να χροθεθεί ένα -οποιοδήποτε- μουσικό ρεύμα με την υποχρέωση να αναλάβει την ευθύνη αυτής της ριζοσπαστικοποίησης. Το ότι η ραπ, για παράδειγμα, ακούγεται στ' αυτή μας σαν ένας μουσικός μωδός ρα-λιτοβολισμός καταγγέλλει, δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το ότι η ανάσα των μαύρων κοινοτήτων καίει. Καίει όπως καίει πάντα η ανάσα των κολασμένων.

α) η δημόσια παιδεία πρέπει να γίνει όσο το δυνατόν πιο φτηνή για τον δημόσιο προϋπολογισμό, έτσι ώστε να αποδεδμευτούν κεφάλαια για πό παραγωγικές, καπιταλιστικές, κινήσεις. Μάλιστα δε, όσο περισσότερο, να πληρώνουν οι ίδιοι οι εκπαιδευόμενοι την παιδεία (όπως και την υγεία, κλπ)

β) να εξατομικευτούν όσο περισσότερο γίνεται οι εκπαιδευτικές διαδρομές των μαθητευόμενων, ειδικά από μια ηλικία και πάνω. Έτσι ώστε αφ' ενός να οργανωθεί καλύτερα η εξειδίκευση (δηλαδή η ειδικευμένη βλακεία τους) αφ' ετέρου να έχουν όσο το δυνατόν λιγότερους "κοινούς τόπους" ενδοεργαστηρίων και σχολών έξω από την ιδεολογία της επιτυχίας. Ιδανικό θα ήταν η περιβόητη "ευγενής άμιλλα" να γίνει κανονικός πόλεμος όλων εναντίον όλων, σε κάθε επίπεδο και με κάθε ευκαιρία.

γ) να σπάσει όσο περισσότερο γίνεται η "μαζική" οργάνωση της δημόσιας παιδείας, έτσι ώστε να μην συγκεντρώνονται όλα τα παράνομα στον κοινό, συλλογικό εργοδότη και σχεδιαστή, στη κορυφή της κρατικής οργάνωσης, αλλά να σκορπίζονται και άρα να "αποκεντρώνονται" οι οποιοδήποτε αντιδράσεις.

9 Η (α) γραμμή είχε και έχει πολύ πλατιά εφαρμογή. Από την γιγάντωση της ιδιωτικής εκπαίδευσης κάθε είδους -απο υπηλαγωγία, φροντιστήρια μέχρι ΙΕΚ και γιουνβέρβαις μαιμού- ως την χρηματοδότηση των πανεπιστημίων κατευθείαν από εταιρείες, έτσι ώστε να παίρνουν σε στελέχη και σε έρευνες αυτό ακριβώς που θέλουν. Από τις περικοπές στην δημόσια χρηματοδότηση μέχρι την εξαφάνιση ολόκληρων "μη προσοδοφόρων" τομέων της παραδοσιακής εκπαίδευσης.

10 Η (β) γραμμή εφαρμόζεται σχετικά πιο αργά από την (α), αλλά το ίδιο σθεναρά, και χωρίς αντιστάσεις. Το ζήτημα ήταν και είναι από την μια να πολλαπλασιαστούν οι "βαθμίδες" εκπαιδευτικής "ανάδοσης", άρα και οι σχετικές εξετάσεις, από την άλλη σαν κάποιος να αυξηθούν οι "ελευθερίες επιλογής" στην κατεύθυνση του καθενός (πάντα προς τα πάνω). Αυτό το δεύτερο σχετίζεται και με την εξειδίκευση, αλλά το απόκ προκύπτει και από τα ίδια τα συμφέροντα διάφορων εκπαιδευτικών λόμπυ, ειδικά στα πανεπιστήμια.

11 Η (γ) γραμμή, αν και είναι παλιά ιδέα όσο οι άλλες, τώρα γίνεται προσπάθεια να εφαρμοστεί και στην Ελλάδα. Αφορά από τους διορισμούς των εκπαιδευτικών με νομαρχιακή ευθύνη, μέχρι την απαίτηση των πανεπιστημίων να κάνει το καθένα, κάποια στιγμή, τις δικές του "εισαγωγικές" εξετάσεις.

10 Άσκετα από διάφορα μπρος-πίσω που αναγκαστικά συμβαίνουν σε αλλαγές τέτοιου κλίμακας και τέτοιου έντασης, το βασικό σχήμα της "λύσης" των εκπαιδευτικών προβλημάτων είναι το εξής: -οι εκπαιδευόμενοι θα πληρώνουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, (ήδη συμβαίνει μέσω της "παραπαιδείας") εκτός από πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις (ας πούμε πολύ καινούργιους τομείς ακριβή) όπου η ζήτηση μαθητευόμενων θα τυχαίνει να είναι πολύ μεγαλύτερη και πολύ πιο επείγουσα από την προσφορά.

-το διάστημα εκπαίδευσης θα επιμηκυνθεί (αυτό ήδη συμβαίνει), θα απο-

κτίσει περισσότερα "μεταβατικά στάδια" και ελέγχους, ειδικά από τα 9 χρόνια της βασικής εκπαίδευσης και μετά. Ταυτόχρονα θα έχει περισσότερες "επιλογές", έτσι ο κάθε εκπαιδευόμενος να είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για την πορεία του. Σαν ιδιώτης.

-οι διδάσκοντες, μέχρι τουλάχιστον το επίπεδο της ανώτατης εκπαίδευσης, θα πρέπει να αποκτήσουν εργασιακό καθεστώς παρόμοιο με εκείνο της ιδιωτικής εκπαίδευσης -των φροντιστηρίων, ή των ιδιωτικών σχολείων. Ένα καθεστώς ελεύθερης αγοράς, προς την οποία έτσι κι αλλιώς στρέφεται όλο το σύστημα.

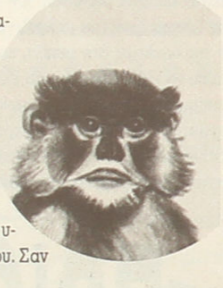
-οι ιδιωτικοί και κερδοσκοπικοί οργανισμοί παιδείας, είτε πρόκειται για τα φροντιστήρια είτε για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, θα πρέπει να δυναμώσουν, για να απορροφήσουν την ζήτηση καρτών επαγγελματικής κρίσης, έστω και κωλοκαρτών, αλλά και για να ανακυκλώσουν κερδοφόρα την εργασιακή ανασφάλεια του καθενός. Κι απ' τη μύγα ζύγα...

11 και τελευταίο Δεν θα πούμε εμείς τί σχέση έχουν όλα αυτά με τις ανάγκες του καθενά. Υπάρχουν ανάγκες και ανάγκες: ανάγκες για καριέρα πάσει θυσία για παράδειγμα, ή ανάγκες για γνώσεις ζωής. Διαλέγει ο καθενάς και παίρνει, και ανάλογα γουστάρει τέτοιες μεταρρυθμίσεις, ψυχολογικά, χοντροβριζέ, ή ψάκνει την ριζική έχθρα απέναντί τους.

Εμείς αντκουμε στη τελευταία κατηγορία, γιατί και δεν έχουμε συμβουλές για την πλειοψηφία των ενδιαφερόμενων. Όσοι, από την άλλη, θέλουν να κρατήσουν γερά τις απαιτήσεις τους, είναι ικανοί να λυσώσανε βγάζοντας φράγκα στην "παραπαιδεία" (που είναι η main stream παιδεία, από πολλές απόψεις, έχετε ακούσει για καταλήψεις σε φροντιστήρια) και να ...αγωνίζονται ταυτόχρονα για την δωρεάν δημόσια εκπαίδευση. Ή να γαμάνε καθημερινά τις καρδιές και τα μυαλά των μαθητών τους, (και των παιδιών τους) και ξαφνικά να ξεσπαθώνουν ...για το καλό τους.

Εμείς γελάμε μόνο, κάπως ειρωνικά είναι η αλήθεια, για το πόσο τραγικά γελούσα θα αποδειχθεί η επιτυχία αυτών των καινούργιων κατευθύνσεων της εκπαίδευσης, ακόμα κιαν καταφέρουν να εξουδετερώσει όλους τους γκρινιάρηδες που νιώθουν (και σωστά) πως τους πετάει απ' έξω. Έτσι κι αλλιώς η γνώση είναι αλλού.

30 Τους γονιδες

Αλλά όσο πραγματική και αληθινή κιαν είναι αυτή η κατάσταση, σίγουρα δεν είναι η ιδανική για μια κοινότητα που οντας καταπιεσμένη θα είχε πολλούς λόγους να επιθυμεί την ανατροπή αυτής της κοινωνίας. Θα ήταν βέβαια από απίθανο έως τραφημένο να περιμένει κάποιος κριτική σε ζητήματα ερωτικής ηθικής από την ίδια τη μαύρη κοινότητα. Οι συνθήκες της καθημερινής ζωής κάνουν πολυτέλεια κάτι τέτοιο. Οχι μόνο εκεί αλλά παντού όπου η με οποιοδήποτε τρόπο επιβίωση είναι το πρόγραμμα των επιλογών και των συμπεριφορών.

Αλλά η μουσική δεν λύνει όλα τα προβλήματά τους, κι ούτε καν σκοπεύει να κάνει κάτι τέτοιο. Και πολύ περισσότερο δεν λύνει τα δικά μας προβλήματα. Το πολύ πολύ να μας βοηθήσει στην αναγνώριση εκείνων που είναι παρόμοια. Πράγμα που σημαίνει ότι καλό είναι ν' ακούμε όσο πιο μακριά γίνεται - αλλά όταν πρόκειται για έλεγχο και κριτική δεν χρειάζεται να τρέχουμε μακριά. Ακούγοντας κανείς τα beat από τους ράπερ των μαύρων γκέτο μπορεί να κριτικάρει πολλά. Αλλά δεν μπορεί παρά να αισθανθεί μια συλλογική οργή που ψάχνει τους δρόμους της να εκφραστεί, έναν θυμό στραμμένο προς τα "επάνω" της κοινωνίας. Κι αυτό μας κάνει.

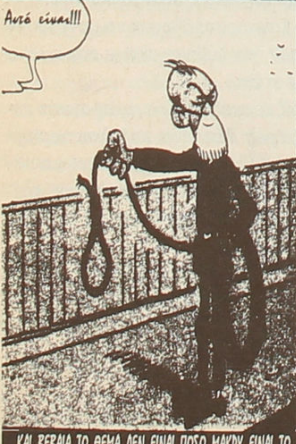
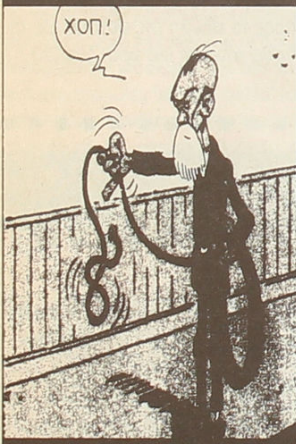
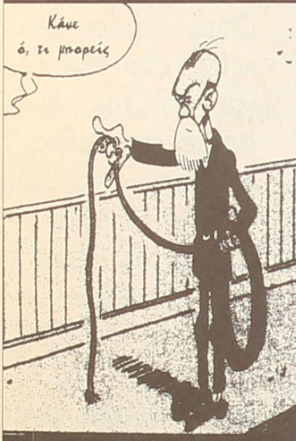
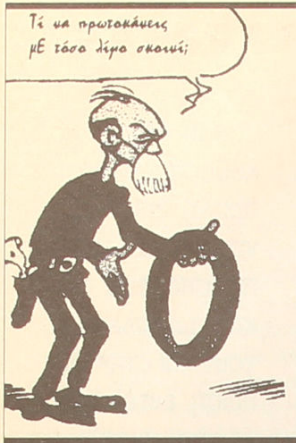
ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: * Πού αλλού εκτός από το διάλογο σε στέλνει το πρωινό ξυπνητήρι; * Μέσω καθρέφτη * Ή απόσταση του βλέμματος προς το είδωλο της φάτσας και πάλι πίσω * Αυτό το "πως έγινε έτσι;" - σε σχέση με το "πως ήμουνα;" * Το μήκος ενός φυσιολογικού εντέρου X 2 * Δηλαδή προς αυτό που οφείλω να κάνω σε μία ώρα: δουλειά * Ή μία ώρα που λέγαμε * Απο το μέλλον, εννοείτε... * Δεν χρειάζεται περισσότερος χρόνος για τέτοιες αποφάσεις.

ιστορίες των λέξεων και των σχέσεων

Μικρές Μηνες

Δε θυμίζει τίποτα η λέξη. Ίσως κάτι λέει ένα υποκοριστικό της: *μνίσκος*. Τουλάχιστον οι περί τον αθλητισμό ασχολούμενοι ξέρουν τί ονομάζεται, στα γόνατα, μνίσκος, όχι όμως και γιατί. Μνίσκος είναι το όνομα που είχε κάποτε το πρώτο τέταρτο της σελήνης. Μήνη ήταν το όνομά της, και σήμαινε *αυτή που μετράει*. Σε αντίθεση μ' εκείνους που έβλεπαν σα σπουδαίο στη σελήνη το φως της, και έτσι την ονόμασαν *αυτή που λάμπει* (luna) κάποιοι ίσως περισσότερο πεζοί έκαναν τη σελήνη μέτρο. Ο μήνας έγινε έτσι το αρσενικό αυτού του μέτρου, το αρσενικό τέμνο *εκείνης που εμφανιζόταν και κανόταν ρυθμικά τις νύχτες*. Κι ο μνίσκος πριν γίνει αρσενικός ήταν θηλυκός. Ως προς την καταγωγή του. Υστερα θα πρέπει να έγινε κάπως πιο ουδέτερος, καθώς χαρακτηρίζε κάθε τί που είχε το σχήμα της σελήνης στη αρχή ή στο τέλος της. Και πιο μετά το στρογγυλό και επίπεδο της σχήμα, γενικά. Μνίσκος έλεγαν, για παράδειγμα, τα καλύμματα που έβαζαν πάνω απο τα κεφάλια των αγαλμάτων για να τα γλυτώνουν απο τις κοτσιλιές των πουλιών. Το ασταίο είναι που αυτό ακριβώς οι μνίσκοι πέρασαν οπτικά, καλλιτεχνικά κατα κάποιο τρόπο, και στη χριστιανική "τέχνη": είναι τα φωτοστέφανα των αγίων. Ωστόσο έμεινε κάτι θηλυκό απο τη μήνη: η *έμμηνος*. Η κυκλικότητα της γυναικείας περιόδου, κυκλικότητα ανάλογη εκείνης της σελήνης, περιοδικότητα που στην σταθερότητά της έχει την ίδια διαδρομή μ' *εκείνη που μετράει στο σκοτάδι*, και μετράει πάντα τέσσερις εβδομάδες. Κυκλικότητα της γυναικείας ωορρηξίας που δεν αντιστοιχεί καθόλου στον αρσενικό μήνα των 30 ή 31 ημερών, που εδώ και αιώνες είναι ένας αριθμητικός μεπλάς καθώς κουστοστακοποιήθηκε σαν υποδιαίρεση ενός κάποιου έτους. Ενός με τον ένα ή τον άλλο τρόπο *αρσενικού* έτους θα προσθέταμε. Γιατί το

έτος (όπως και ο *ενιαυτός*) ήταν η χρονόμετρηση στη βάση του ηλιακού κύκλου. Ο ήλιος - βασιλιάς, ο ήλιος - χρόνος: η αποκατάσταση μιας θεολογίας αρσενικής δεν θα μπορούσε να αφήσει απέξω το μέτρημα του χρόνου. Κάποιοι Δίας (για την ακρίβεια οι ιερείς του) τακτοποιούσαν το έτος σαν χρόνο του ήλιου - αν και έπρεπε να ιδρώσουν για να καταφέρουν να σιμώξουν με κάποιο στοιχειώδως ακριβή τρόπο τον χρόνο της σελήνης μέσα στο ηλιακό μέτρημα: έφτιαξαν κάποτε την δεκαεννιάδα των ηλιακών ετών, για να συμπίπτει, σαν πολλαπλασίο της, με το μέτρημα της σελήνης. Πρόβλημα εξάλλου που παρέμεινε και πολύ αργότερα, όταν άλλοι ιερείς, οι χριστιανοί για παράδειγμα, προσάθισαν και ξαναπροσάθισαν να μοντάρουν το μέτρημα του ηλιακού χρόνου. Πρόβλημα που δεν λύθηκε ακόμα παρά μόνο με την διουδαϊομική εφεύρεση των δίσκετων ετών... Έμεινε λοιπόν μόνο η *έμμηνος* για να σχετίζει *εκείνες που αιμοραγούν περιοδικά και εκείνη που τη νύχτα μετράει τις μέρες*. Δεν είναι καθόλου περιεργό που αυτή η σχέση, φυλαγμένη καλά μέσα στις λέξεις, έχει ξεκαστει για πάντα. Γιατί αυτές οι λέξεις είναι οι *πράξεις μιάς συνάφειας* ανάμεσα στον χρόνο και στο ανθρώπινο σώμα, τότε που στο θηλυκό αυτού του σώματος δεν είχε επιβληθεί ακόμα η ποινή της ιδιωτικής υποτέλειας. Φυσικά υπάρχει μιά κάποια συνάφεια σώματος και χρόνου τόσο στο έτος, όσο και στον μήνα. Αλλά είναι έμμεση: ο ηλιακός αρσενικός χρόνος είναι ο χρόνος της αγροτικής δουλειάς, της παραγωγής. Το σώμα στη παραγωγή *ρυθμίζεται* απο εξωτερικούς παράγοντες, γιατί όχι μόνο *μετράει* αυτούς τους παράγοντες, αλλά θέλει επίσης να *μετρείται μόνο απ' αυτούς*. Ποιός όμως να υποστήριζε πως αυτή η επιλογή είναι ουδέτερη, επιλογή "φυσική"; Και ποιός θα υποστήριζε πως το κοινωνικό μέτρο του χρόνου, οι αναπαραστάσεις του δηλαδή, δεν έχουν φύλο;

...ΚΑΙ ΒΕΒΑΙΑ ΤΟ ΘΕΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΣΟ ΜΑΚΡΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΚΟΠΗ ΑΛΛΑ ΠΟΣΟ "ΚΑΛΩ" ΞΕΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣ

Αλλιώς τον περιμέναμε κι αλλιώς μας προέκυψε. Αλλιώς τον είχαμε φανταστεί κι αλλιώς μας τον παρουσίασε η σκληρή πραγματικότητα.

Η αλήθεια είναι πως εκείνο το βράδυ ούτε καν μας είχε περάσει από το μυαλό ότι μπορεί να βρούσαμε έναν τέτοιο τύπο μπροστά μας. Και παρόλα τα μεγάλα πολυδιαφημισμένα ονόματα που εμφανιζόντουσαν στη συνουσία μια ακόμη πληκτική νύχτα κατανάλωσης διαγραφόταν στον ορίζοντα...

Μέχρι που ήρθε εκείνος... Ηλικία γύρω στα σαράντα, καράφλα και γκριζαρισμένο μαλλί, τζην παντελόνι κακοβαλμένο επάνω του με σκαρπίνι από κάτω, μακό μπλουζάκι με δικέφαλο απτό, ελληνικά σημάια και με μεγάλα γράμματα "ελληνικά πολυεθνικά δύναμη Βοσνίας". Εθελοντής δολοφόνος, προφρεσιονέλ του πολέμου, ένας από τους χίλιους που πη-

γαν στη Βοσνία "να φέρουν την ειρήνη". "Ρε καργιόλη σφάζατε μουσουλμάνους και τώρα το παίξετε άσχετος;" "Εγώ παιδιά δεν είδα τίποτα τέτοιο" απάντησε κι ενώ είχε φάει κάμποσες σφαλιάρες μάλλον δεν είχε καταλάβει τί γινότανε και στεκότανε λες και τον είχες μόλις κατεβάσει από κρεμάστρα. "Εγώ ρε παιδιά, μεταφορές έκανα, δε σκότωσα κανένα" και μίλαγε ο καργιόλης λες και δούλευε κούριερ στην ACS.

Το πίστευε όμως πως κι αυτός ήταν ένας απλός μεταφορέας, όπως κιλάδες άλλοι κάνουν μεταφορές σ' αυτή την πόλη. Οχι, δεν ήταν ένας από τους Ράμπο του ελληνικού στρατού, ήταν ένας ακόμη ευσυνειδητός υπάλληλος στην υπηρεσία του ελληνικού κράτους. Τόσο βλάκας, τόσο αφελής και τόσο πεισμένος ότι δεν κάνει τίποτα παραπάνω από τη δουλειά του, απλά αγωνίζεται με το δικό του τρόπο να εξασφαλίσει τα προς το ζην...

Δεν πρέπει να είναι ο μοναδικός. Πολλοί ίσως ακόμη να σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο. Δεν έχουμε να κάνουμε απαραίτητα με δολοφόνους που ψιψάνε για αίμα και λάμπουν ολόκληροη στην ιδέα και μόνο ότι θα σφάζουν αλλόθρησκους μουσουλμάνους. Σίγουρα υπάρχουν και κάμποσα τέτοια καθάρματα αλλά όσον αφορά την πλειοψηφία, το προφίλ που της ταιριάζει είναι αυτό του δημόσιου υπάλληλου. Δουλοπρεπείς μικροαστοι που στην πρώτη φάπα αρχίζουν και σου ζητάνε συγγνώμη, σε χιλοπαρακαλάνε να τους λυπηθείς και η αλήθεια είναι πως το μόνο που σου προκαλούν είναι λύπηση, δε σου κάνει καρδιά να τους βαρέρσεις, άντε το πολύ τίποτα κλωτσιές αλλά ακόμη κι αυτό χωρίς καμιά ευχαρίστηση, νωθρά, χαλαρά, ίσα ίσα για τους τύπους, να μη φύγει ο τύπος ατσαλάκωτος, και βέβαια αυτό ούτε παράξενο είναι, ούτε αφύσικο, είναι η σκληρή πραγματικότητα, το μίσος που μπορούν να γεννάνε στον καθένα τα εγκλήματα που διαπραττούν ο ελληνικός στρατός και το ελληνικό κράτος, στη βοσνία, στην αλβανία και σε όλες τις ερήμους των βαλκανίων, εξαφανίζεται ή το καταπίνεις όταν αντικρίζεις τους φυσικούς αυτουργούς αυτών των εγκλημάτων, τόσο λίγοι, τόσο μικροί άνθρωποι που δεν μπορείς καν να πιστέψεις ότι αυτοί είναι οι πολυδιαφημισμένοι, άρτια εκπαιδευμένοι εθελοντές δολοφόνοι.

Το ένδοξο ελληνικό στράτευμα σε όλο του το μεγαλείο, οι ακρίτες των συνόρων που δεν διαπραγματεύονται ούτε σπθημάτι ελληνικής γης, η μιζέρια και ο μικροαστισμός της ελληνικής κοινωνίας, προφίλ κι ανφάς, και βέβαια τό 'παμε και πριν, ο τύπος δεν το έπαιξε, έκανε απλά και μόνο ότι του έβγαινε, τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο, περήφανος χεσμένος έλληνας στρατιώτης, δέκα δεκαπέντε πιτσιρικάδες φτάνουν και περισσεύουν για να τον κάνουν να καταπεί τη γλώσσα του, να χάσει τη μιλιάρη του, να βάλει την ουρά στα σκέλια και να βάλει στον κόλλο του την παραδοσιακή ελληνική μαγκιά του, κι ευτυχώς που εδώ και καιρό κάποιοι το έγγραψαν σε τοίχο, "έλληνες είστε και φαίνεστε", αυτός ο τύπος είναι το χαρακτηριστικό παράδειγμα μέσου έλληνα, "στη βοσνία πατριώτης και στη Ριζούπολη μαλάκας", σκληροτράχηλος πολεμιστής που τον φερνάρουν δυο κουλιγκάνοι στην Ομόνοια και πάει στον αξιωματικό του και λέει "κύριε, με φέρμαραν δυο κουλιγκαν", και βέβαια μπορείς ακόμη να πεις πολλά μα πάρα πολλά, αλλά τελικά οι επαγγελματίες στρατιώτες δεν πρέπει να διαφέρουν και πολύ από τους επαγγελματίες λογιστές που

Ε 1 -

σπυγούνται απολύσεις διακοσιών ατόμων γιατί αυτό υπαγορεύει το συμφέρον της επιχείρησης, από τους επαγγελματίες γιατρούς που σε σφάζουν ανάλογα με το πόσα παίρνουν γιατί αυτό υπαγορεύει ο νόμος του ιπποκράτη, από τους επαγγελματίες δημοσιογράφους που πίσω από τους μπάτσους σε τραβάνε με την κάμερα γιατί αυτό υπαγορεύει η αντικειμενική πληροφόρηση, τό 'χουμε ξαναγράψει, αυτή είναι η σύγχρονη κοινωνία, όλοι κάνουν τη δουλειά τους, όλοι κάνουν το καθήκον τους, έτσι ήταν κι αυτός, ένας από τους πολλούς που κάνουν τη δουλειά τους κι αυτός βέβαια ήταν εθελοντής αλλά κι ο άλλος που ήταν φίλος του ρουφιάνου στην πλατεία καλύτερος ήτανε;

Κατέβασε την αφίσσα με χαρακτηριστικά άνεση ούτε καν επειδή είχε ένα αλφάδι για υπογραφή, έτσι για να το παίξει πονηρός και να κοκο-

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΟΙ ΔΕ ΦΤΑΝΕΙ ΤΟ ΣΚΟΠΗ

ρεύεται πάνω στο μεθύσι του, ότι εγώ κι αυτούς και τις αφίσσες τους τους έχω για τα αρχίδια μου, είμαι άλλη φάση, είμαι ιστορίας, είμαι και κολλητός του μαγαζιού άμα λάχει κι όποιος γουστάρει ας κάνει τσαμπουκά να πλακώσουν οι ασφαλίδες να δούμε τότε ποιόν θα τρέκουνε· κι έκανε το κομμάτι του στην παρέα του, και οι άλλοι γελάσανε με τη φάση του, κι εκείνος έπινε ξύδια χαρούμενος που και σήμερα ήταν μάγκας, η ευτυχία του τσάμπα μάγκα, η αφέλεια του εθελοντή που λέγαμε και πριν, ήταν αφελής αλλιώς θα είχε προσέξει ότι κάποιοι που δεν είχαν αλφάδι για υπογραφή τα είχαν πάρει με την πάρτη του, τον κόβανε από την κορφή ως τα νύχια και ήδη τον είχαν ράψει κουστουμάκι, λίγο να ήξερε την πόλη θά 'ξερε πως είναι λίγο παράξενη και πρέπει να κοιτάς ποιός κάθεται δίπλα σου, θα έπινε λιγότερο και δε θα έφευγε μόνος του και λιώμα στις πέντε το πρωί με τα εξάρχεια, ίσως αργότερα να ήταν και σε θέση να θυμηθεί ποιός του έσπασε τα μούτρα και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί για σεβασμό στις πολιτικές αφίσσες, ίσως να ζήτηγε και συγγνώμη αλλά αυτός ήταν αφελής κι ακόμη κι αν διάβαζε αυτό το κείμενο μόνο αν έβλεπε το όνομα του με κεφαλαία γράμματα θα πίστευε ότι τον αφορούσε και πάλι μπορεί να μας έκανε και καμιά μίνυση για συκοφαντική δυσφήμιση, όπως κι ο άλλος δεν είναι ο μοναδικός, κάθε μέρα μπορεί να πετύχεις κάμποσους τέτοιους μπροστά σου κι ευτυχώς το ξύλο που τρώνε δεν είναι ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο από αυτό που τους αναλογεί, βία με μέτρο, όχι για να μην αγριέψουν τα πράγματα αλλά για όταν μετράς και ζηγιάζεις τη βία ο άλλος την ακούει καλύτερα και σίγουρα ακολουθούν πολλοί ακόμη που περιμένουν πως και πως να πάρουν τη δικιά τους απάντηση, κιλάδες αφελείς κυκλοφορούν κάθε μέρα ανάμεσά μας, και πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι να προσφέρουμε στον καθένα αυτό που του αξίζει...

...χαλαρά λοιπόν όχι γιατί οι καιροί που ζούμε απαιτούν χαλαρότητα αλλά γιατί μάλλον έχουμε πολύ ακόμη δρόμο μπροστά μας...το παρόν και το μέλλον μας ανήκουν και κιλάδες αφελείς μας περιμένουν...ας είμαστε συνεπείς στα ραντεβού μας· θα ήταν μεγάλη αγένεια από μέρους μας να τους στήσου-

με ...

κόρας θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Η Wall Street είχε προβλέψει ότι το ποσοστό ανεργίας στις ΗΠΑ θα παρέμενε σταθερό τον Αύγουστο στο 4,8%. Η είδηση για αύξηση του ποσοστού κατά 0,1% έγινε με ενθουσιασμό δεξιά, καθώς πολλοί επενδυτές ανακουφίστηκαν αφού απομακρύνθηκε ο κίνδυνος πληθωριστικών πιέσεων λόγω υπερθερμανσης της αμερικανικής οικονομίας.

επειδή η χρηματιστήρια, οι επενδύσεις, ο πληθωρισμός, η ανεργία, το "δικίο του αφεντικού", το πρόβλημα στα σύνορα κλπ είναι ένα κομμάτι που δουλεύει πάντα το ίδιο, μήπως (λέμε, μήπως) παρακαλούμε τους ΜΑΥΝΑΚΕΣ,